

Vitazstvo Srdca

SVÄTÝ JOZEF

Rodina Panny Márie

2019 (III) / č. 128

„*S*vätý Jozef, pomôž nám; ty, ktorý vieš,
čo znamená kráčať v tme,
ty, ktorý vieš, ako sa načúva Božiemu hlasu,
ty, ktorý, vieš,
ako sa potichu kráča vpred.“

pápež František, 18. december 2017

Ikona nebeského Otca

*Milí čitatelia, priatelia a dobrodinci, je to už niekoľko rokov,
čo sme naposledy písali o svätom Jozefovi.
Jeho pomoc v rôznych životných situáciách a pri mnohých úmysloch
pocitujeme aj my v našom spoločenstve, a preto mu z vďačnosti
chceme venovať toto vydanie Víťazstva Srdca.
Dúfame, že sa aj vďaka uvedeným príkladom posilní Vaša dôvera k otcovi
Svätej rodiny, pretože všetko, čo Jozef z Nazareta pred 2000 rokmi
urobil pre svojho syna, chce robiť aj pre nás.*

*V*evanjeliu sa nám nezachovalo ani jediné slovo z úst Ježišovho pestúna. Bol skôr mužom činu ako mužom mnohých slov. Jeho charakter a podstata by sa dali vyjadriť takto: keď raz niečo spoznal ako Božiu vôľu, vykonal to hneď a presne tak, ako mu to bolo povedané. Po boku Nepoškvrnenej vyformoval Boh z tohto skromného tesára majstrovské dielo otcovstva. Mal predsa jedinečné povolanie, keď počas Ježišovho pozemského života zastával miesto nebeského Otca. V nebi i na zemi k nemu s údivom vzhliadajú cisári a králi, proroci, apoštoli a pápeži.

Aj učiteľ Cirkvi biskup František Saleský si vzal svätého Jozefa za svoj vzor. Od španielskej svätice Terézie Avilskej sa naučil volať ho svojim „*otcom a pánom*“. Vážil si ho ako učiteľa vnútorného života a priznal mu jedinečné postavenie medzi všetkými svätými, čo v tom čase v Cirkvi vôbec nebolo bežné. Kde sa len dalo, tam sa neochvejne zasadzoval za šírenie úcty k tomuto veľkému patriarchovi.

Vo svojich mnohých kázňach o Ježišovom cnostnom pestúnovi, o svätom Jozefovi, vyzýval tento biskup svojich poslucháčov k tomu, aby ho vo svojom živote nasledovali: „*Veď predsa v akej poníženosti žil svätý Jozef po celý svoj život! Je takmer až nemožné dostatočne vyjadriť, ako hlboko žil čnosť pokory. Za chudobou a poníženosťou ukrýval svoje veľké čnosti a hodnosti. A aké hodnosti! Bol vychovávateľom nášho Pána a Spasiteľa! A nielen to. Nie, veď on bol aj jeho pestúnom a okrem toho aj ženíchom najsvätejšej Panny! Celkom určite prichádzali celé zástupy údivom dojatých anjelov, aby obdivovali pokoru svätého Jozefa, ktorý mával Ježiša, toto drahé Dieťa, vo svojej chudobnej dielni, kde sa venoval remeslu, aby zaobstaral chlieb pre neho i pre jeho matku, pre tých, o ktorých sa staral.*“

Hoci mal František Saleský doktorát zo svetského i cirkevného práva, neváhal sa dovolávať príhovoru svätého Jozefa v každej situácii. Nehanbil sa priznať, ako veľmi potrebuje jeho pomoc: „Ty, ktorého moc sa dotýka všetkých našich potrieb a ktorý dokážeš urobiť nemožné možným, obráť svoje otcovské oči na záujmy svojich detí a ujmi sa ich. V našich trápeniach a potrebách sa k tebe s dôverou utiekame.“

Milí čitatelia, úprimne Vám prajeme, aby Vás aktuálne vydanie nášho časopisu viedlo k tomu, že sa odteraz budete omnoho častejšie a s ešte väčšou dôverou vo všetkom obracať na svätého Jozefa.

Duchovná matka Kanady

Sám Svätý Otec Ján Pavol II. nazval svätú Marie de l'Incarnation (Máriu od Vtelenia) počas jej blahorečenia 22. júna 1980 duchovnou matkou Katolíckej cirkvi v Kanade. Rodáčka z Francúzska sa radí medzi prvých misionárov Kanady v 17. storočí. Jej pôsobenie medzi Indiánmi zveril Boh ochrane svätého Jozefa.

Marie Guyart prišla na svet v meste Tours ako štvrté z ôsmich detí. Ako sedemročnej sa jej snívalo, že sa hrá na školskom ihrisku, keď sa zrazu otvorilo nebo, z oblakov zostúpil Pán Ježiš a láskavo sa jej spýtal: „Chceš mi patriť?“ – „Áno,“ odpovedala malá Marie. Pán Ježiš ju objal a ona sa zobudila. Bežala za mamou a naradostená jej vyrozprávala svoj zážitok zo sna. Mama jej však zakázala o tom hovoriť. Marie preto tento sen už nikdy nespomenula. Až oveľa neskôr musela pod poslušnosťou zapísať všetky svoje sny a obrazy, ktoré jej Boh zjavil. Marie bola dobré dieťa; rada pomáhala, rozdávala almužny, ale aj šantila ako jej ostatní rovesníci. Napriek veľkému prianiu vstúpiť do kláštora sa v sedemnástich rokoch podvolila prianiu svojich rodičov a vydala sa za muža, ktorého pre ňu vybrali. Bol to Claude Martin, obchodník s hodváhom. Avšak už po dvoch rokoch jej manžel nečakane zomrel a Marie zostala sama s polročným synčekom. Bývala preto u svojej sestry, kde viedla tichý a nenápadný život. Najprv pomáhala v domácnosti, kde z vlastnej vôle vykonávala najpodradnejšie práce. Bez toho, aby si niekto niečo všimol, Pán ju v tomto čase obdaroval mnohými mystickými zážitkami a poznáním. Svojou dobrotou si rýchlo získala dôveru služobníctva. Vyhľadávali ju v chorobe, obracali sa na ňu v akejkoľvek núdzi a s lútosťou sa jej dokonca aj muži zverovali so svojimi prehreškami. Marie ich učila modliť sa a, ako sama hovorila, poznať a milovať Boha. Postupne preberala stále viac povinností a zodpovednosť za obchody svojho švagra a musela sa zúčastňovať aj na spoločenských večierkoch. Rozhodne odmietala ďalšie ponuky k manželstvu a veľmi túžila patriť už len Bohu. Priťahoval ju život v kláštore, no láska k synovi jej bránila urobiť tento rozhodný krok. Mnohé roky zvädzala ťažké vnútorné zápasy a trápila sa myšlienkou, čo bude s jej synom. Boh však jasne naliehal, prihováral sa jej a viackrát jej slúbil, že on sám všetko zariadi a on sám sa o jej syna Clauda postará.

Ked' mal Claude 14 rokov, dostala Marie ponuku od predstavenej neďalekého kláštora. Marie vstupuje do kláštora k uršulínkam, kde dostáva meno Marie de l'Incarnation. Na slávnostných sľuboch sa zúčastnil aj jej syn. Toto bolo to najbolestnejšie a najvzácnejšie, čo kedy Bohu darovala. A Boh ju za to skutočne odmenil. Claude sa neskôr stal kňazom, benediktínskym mníchom a predstaveným kláštora. Vymieňali si nádherné listy, v ktorých mu Marie rozprávala o živote s Indiánmi a o svojich mystických zážitkoch. Vďaka týmto listom sa dozvedáme aj o sne, ktorý nám odhaľuje nadprirodzené pohnútky jej konania. „Prihodilo sa to počas vianočnej oktávy, päť alebo šesť dní predtým, ako som sa stala novicmajsterkou. Zaspala som a ocitla som sa v spoločnosti jednej zámožnej dámy. Držala som ju za ruku a viedla som ju cestou, ktorú som ani ja sama vlastne nepoznala. Museli sme prekonať rôzne prekážky, kým sme sa dostali na široké priestranstvo. Tam nás čakal osamelý muž, oblečený v bielom (sv. Jozef), a ukázal nám nádhernú krajinu – vrchy pokryté lesmi, krásne nížiny. A on bol strážcom tejto neznámej krajiny. Našou strechou nad hlavou bolo holé nebo. Všade vládlo ničím nerušené ticho. Muž nám rukou naznačil, kadiaľ sa máme ďalej uberať. Bol mlčanlivý, povedal iba to, čo bolo nevyhnutné. Vykročili sme. V diaľke som uzrela nádhernú stavbu, postavenú akoby z bieleho mramoru. Bol to malý kostol zahalený oparom, hustou hmlou a zdalo sa, akoby bola strecha kostola v oblakoch. A tam som zazrela Pannu Máriu s malým Ježiškom v náručí. Rozbehla som sa za ňou a chcela som ju objať, no nemohla som dosiahnuť až k nej. Túžila som, aby sa na mňa aspoň pozrela. Videla som ju len zozadu, lebo Panna Mária sa pozerala na túto krásnu krajinu. Potom sa však obrátila ku mne a usmiala sa. Ježiškovi niečo pošepkala a pobožkala ma. To sa zopakovalo ešte dvakrát. Zdalo sa mi, akoby mala so mnou nejaké plány. I keď mi spása nesmrteľných duší vždy ležala na srdci, bozk Panny Márie zapálil v mojej duši celkom nový oheň. Túžila som, aby Boha poznali všetky národy a aby ho milovali.“

Tento sen zostal pre sr. Marie tajomstvom a až o rok sa jej dostalo vysvetlenia. „Jedného dňa, keď som sa modlila pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou, sa mi v predstavách znovu ukázala tá istá nová a obrovská krajina. Počula som slová: *„Krajina, ktorú si videla, je Kanada. Pôjdeš tam a vybuduješ tam dom pre Ježiša a Máriu.“* Hoci som vedela, že tam na mňa čaká veľa utrpenia, odvtedy už pre mňa neexistovala žiadna iná krajina, len Kanada. Ale nevedela som si ani predstaviť, ako by sa to dalo uskutočniť.“

Cesta do neznámeho sveta

Vtom istom čase bola zázračne uzdravená madame de La Peltrie. Bola to bohatá pani, ktorá sľúbila sv. Jozefovi, že ak bude na jeho príhovor uzdravená, pôjde do Kanady a zriadi tam kláštor. (Bolo to v roku 1639, v čase, keď novoobjavenú Kanadu začali osídľovať Francúzi.) Teraz hľadala niekoho, kto by jej v tom mohol pomôcť. Rôznymi cestami sa dozvedela o sr. Marie a rozhodla sa, že ju navštívi. Hneď, ako ju sr. Marie zazrela, spoznala v nej svoju spoločníčku zo sna.

Ešte v tom istom roku sa spolu s ďalšími troma uršulínkami vydali na cestu do Kanady. Jedna zo spoločníčok mala prímenie sestra od sv. Jozefa a loď, na ktorej sa plavili niesla meno Admirál sv. Jozef. Cesta do Kanady trvala 88 dní. Plavba bola nebezpečná a každý deň sa muselo rátať so smrťou. Hrozilo, že loď prepadnú Angličania, nemali dosť pitnej vody a trpeli nedostatkom spánku. K tomu všetkému sa pridala aj morská choroba, ba dokonca raz sa len v poslednej chvíli zázrakom vyhli zrážke s ľadovcom. Po úmornej trojmesačnej ceste priplávali 1. augusta 1639 do Quebecu. Sr. Marie píše: „Privítal nás indiánsky kmeň Hurónov. Veľmi sa divili, veď také niečo ešte nikdy nevideli. Povedali sme im, že sme dcéry náčelníka, že kvôli nim sme opustili svoju krajinu a že ich dcéry chceme naučiť poznať toho, ktorý všetko stvoril, a aj to, ako sa po smrti dostať na miesto večného šťastia. To považovali za hrdinský čin a odprevadili nás až do mesta.“

Môžeme iba tušiť, aké ťažké museli byť začiatky ich misie. V domčeku s dvoma skromnými izbičkami bývali prvé tri roky štyri sestry a ich spoločníčka a dobrodinka madame de La Peltrie. Keď vypukla napr. epidémia kiahní, sestry u seba prichýlili aj ťažko choré deti, keďže bolo nutné sa o ne postarať. Ich domček bol vzdialený len niekoľko metrov od rieky, a tak tam mali neustále vlhko. Cez diery v streche bolo v noci vidno hviezdy a prievan zhasínal zapálené sviečky. Zimy boli v Kanade ľadové, takmer smrteľné. Zamrzal aj atrament na písanie a nie raz sa stalo, že kňazom cez sv. omšu odmrzli niektoré časti rúk alebo nosa. Práve počas zimy Indiáni pravidelne trpeli hladom. Najhoršie na tom boli siroty a starí či nevládni ľudia. K sestrám prichádzali celé zástupy a prosili o pomoc. Sestry si samy odtrhali od úst a svoje rezervné habity použili na látku pre mrznúcich zverencov. V priebehu niekoľkých mesiacov minuli zásoby, ktoré im mali vydržať na dva roky. Niekedy si už aj ony samotné mysleli, že zomrú na podchladenie. Až po rokoch sa sr. Marie v jednom liste priznáva: „Na začiatku sme veľmi trpeli práve preto, že sme mali zlé a nevyhovujúce bývanie. Čudujem sa, že sme nezomreli alebo, prinajmenšom, že z nás nie sú invalidi.“

Naučiť sa reč Indiánov vôbec nebolo ľahké. Sestra Marie mala už 40 rokov, keď sa začala učiť jazyk Algonkinov, čo bol jeden z hurónskych kmeňov. Sama o tom rozpráva: „Už takmer dvadsať rokov som nič neštudovala. Vždy ma z toho rozbolí hlava. Táto reč je absolútne odlišná, nemá žiadne pravidlá, podľa ktorých by sa dali naučiť rôzne formy slovies. Keď sa snažím zapamätať si slová, je to, akoby sa mi v hlave válali kamene. Naučiť sa túto reč mi pripadá ľudsky nemožné. Niekedy si prajem, aby sa srdce dalo použiť ako jazyk, aby som im mohla porozprávať o Ježišovej láske ...“ Asi práve toto pranie spôsobilo, že si sr. Marie vymodlila aj nemožné. Naučila sa plynule hovoriť v štyroch indiánskych jazykoch a neskôr sa to od nej naučili aj mladšie sestry. Bol to zázrak! Indiáni cítili, že sestry sú dobré a to, čo im prinášajú, tiež. Dôverovali im a správali sa k nim ako k vlastným matkám. Zanedlho sa k sestrám pripojili aj domorodé dievčatá, a tak mohol byť otvorený noviciát. Celú svoju misiu zverili sestry pod ochranu svätého Jozefa: kláštor, školu, noviciát aj malé gazdovstvo, ktoré nieslo pomenovanie *Majer svätého Jozefa*.

Keď sr. Marie de l'Incarnation 30. apríla 1672 vo veku 73 rokov zomrela, zanechala po sebe prekvitajúce centrum evanjelizácie Indiánov. Všetky vnútorné i vonkajšie utrpenia vždy obetovala za svojich Indiánov a celý národ: „Všetko je pre Indiánov. Aby bol Ježiš milovaný!“

Prameň: Marie of the Incarnation, Correspondence, Irish Ursuline Union 2000
Marie de l'Incarnation, Zeugnis bin ich Dir, Christianaverlag 1981

Svätému Jozefovi bolo zasvätené Francúzsko

Obci Cotignac na juhu Francúzska sa dostalo veľkého privilégia; v roku 1660 sa tam zjavil svätý Jozef. Stalo sa to o 140 rokov neskôr, ako toto miesto navštívila aj Panna Mária. Obe Cirkvou uznané udalosti mali veľký význam v živote mladého „kráľa Slnka“ Ludovíta XIV. (1638 - 1715), ktorý v roku 1661 zasvätil Francúzsko svätému Jozefovi.

 prvotný rozkvet úcty k sv. Jozefovi vo Francúzsku sa pričínili karmelitánky reformované sv. Teréziou Avilskou, ktorá v roku 1605 založila prvé kláštory na francúzskej pôde. Ale aj bolestné udalosti na kráľovskom dvore v Paríži „pomohli“ utužiť lásku ľudu k sv. Jozefovi. Francúzsky kráľ Ludovít XIII. a jeho veľmi zbožná manželka Anna Habsburská prosili 22 rokov o následníka trónu, ale po troch spontánnych potratoch bola kráľovná považovaná za neplodnú. Všetky úpenlivé modlitby, púte a sľuby kráľovského páru, najmä Panne Márii, ostali zjavne nevypočuté. Začiatkom novembra 1637 sa v Kláštore augustiniánov Panny Márie Víťaznej v Paríži zjavila bratovi Fiacrovi Panna Mária a povedala mu: „*To dieťa v mojom náručí nie je môj Syn, ale následník trónu, ktorého chce Boh darovať Francúzsku... Chcem odkázať kráľovnej, aby sa ku mne pomodlila tri novény, a bude mať syna.*“

Prvú novénu mala kráľovná vykonať k úcte Panny Márie, ktorú si v Provensálsku uctievali ako Našu Milú Pani milostí. Jej bol zasvätený aj kostol v Cotignacu, kde sa v roku 1519 na úpäť vrchu Verdaille zjavila istému drevorubačovi Panna Mária a priala si, aby tam bol postavený kostol a niesol toto pomenovanie.

ráľovná Anna uverila vízii augustiniána brata Fiacra a aj zázračnému prísľubu narodenia následníka trónu. A sotva skončila tretiu novénu, ako 36-ročná počala. Aj kráľ preukázal veľkú dôveru k Panne Márii. Nečakal do pôrodu a hoci nevedel, či to naozaj bude chlapec, ako výraz vďačnosti už vopred zasvätil Panne Márii ako mimoriadnej ochrankyni Francúzska „*seba samého, svoje kráľovstvo, korunu a ľud*“.

Toto slávnostné verejné zasvätenie podpísal Ludovít XIII. 10. februára 1638 a na prvé výročie tejto udalosti vyhlásil slávnosť Nanebovzatia Panny Márie za štátny sviatok. Kráľovná Anna skutočne porodila syna – deväť mesiacov po ukončení tretej novény, presne na deň. Spolu s menom Ludovít dostal chlapec aj meno Dieudonné – Bohom darovaný.

O 21 rokov neskôr (vo februári 1660) v sprievode svojej matky navštívil následník trónu Ludovít XIV. svätýňu v Cotignacu, aby sa osobne poďakoval Panne Márii za svoje zázračné narodenie. Ale príčinou tejto ďakovnej púte bolo aj uzavretie mieru so Španielmi, čo sa na príhovor Panny Márie podarilo dosiahnuť až po mnohých rokoch vojny. Ako záruka na udržanie mieru medzi oboma národmi bol dohodnutý sobáš mladého kráľa so španielskou princeznou Máriou Teréziou. Keď ona navždy opúšťala svoju vlasť, aby sa o dva dni nato vydala za Ludovíta XIV., písal sa 7. jún 1660.

Francúzsko už bolo teda celkom zasvätené Panne Márii, preto teraz mohol diskkrétne vojsť do plánov francúzskych dejín aj jej ženích sv. Jozef. A stalo sa to na území tej istej obce Cotignac v hornatom kraji Provensálska, iba tri kilometre od svätyne Našej Milej Panej milostí.

V ten istý deň, 7. júna 1660, sa 22-ročný pastier Gaspard Ricard d'Etienne v poludňajšej horúčave utiahol aj so svojím stádom do tieňa stromov na východnom úbočí kopca Bessillon. Sužoval ho smäd, a tak si vyčerpaný ľahol na zem, keď sa zrazu pred ním zjavil láskavý muž majestátnej postavy. Ukázal na kamenný blok a povedal: „*Som Jozef, odvaľ tento balvan a budeš sa môcť napiť.*“

*P*astier ale videl, že kameň bol príliš ťažký. Až keď tajuplný cudzinec zopakoval výzvu, pristúpil Gaspard ku kameňu. Napodiv sa mu hneď podarilo odvaliť ho stranou a vtom začala zo zeme vyvierat' voda. Gaspard začal dychtivo piť, a keď sa vzpriamril, aby sa neznámemu človeku poďakoval, ten už medzitým zmizol. Pastier rýchlo utekal do dediny, aby obyvateľom porozprával o zázraku. Najprv mu nikto nechcel uveriť, ale napokon sa ľudia vydali spolu s ním na miesto, o ktorom všetci vedeli, že tam nikdy žiaden prameň nebol. Keď dorazili na miesto, ohromení videli vyvierat' vodu a našli aj kameň, ktorým by nepohlo ani osem mužov. Až teraz si Gaspard uvedomil, akú silu v prítomnosti toho muža dostal, a zvolal: „*Bol tu svätý Jozef, áno, určite to bol on, čo mi dal takú silu.*“ Hlboko dojatý pastier sa vrhol na kolená a všetci prítomní s ním, aby sa sv. Jozefovi poďakovali. Následne sa vďaka tejto vode udialo mnoho zázrakov, čo priťahovalo stále viac ľudí k úpätiu vrchu Bessillon. V novinách sa písalo: „*Tamojšia voda má mnoho blahodarných vlastností a je mimoriadne účinná, takže... ľudia slabí a trpiaci na rozličné choroby sa z rôznych častí Provensálska a okolitých krajín vydávajú k studni a väčšina z nich sa uzdraví alebo sa mnohí, hoci so svojou chorobou, vracajú domov posilnení.*“

*T*ak sa v tejto oblasti rozrástla dovtedy nepoznaná úcta k sv. Jozefovi. K prameňu sa vydávalo mnoho pútnikov v procesiách, prichádzali dokonca celé mestá, aby tu po vojne alebo po nákazách poďakovali za vypočuté prosby. Hoci sv. Jozef nevyslovil žiadne pranie, ktoré by sa týkalo stavby kaplnky, radní páni Cotignacu po získanom súhlase miestneho biskupa už zanedlho rozhodli, že z peňažných darov pútnikov bude na skale, kde vyviera prameň, postavená kaplnka k úcte sv. Jozefa. Kaplnka bola posvätená už v septembri toho istého roku.

*N*a kráľovskom dvore Ludovíta XIV. vyvolalo zjavenie sv. Jozefa v Cotignacu veľký rozruch. Ako aj mohol mladý kráľ zostať nedotknutý takouto správou! Veď vznešená návšteva sv. Jozefa sa udiala presne v ten deň, keď si on bol po svoju nevestu, budúcu kráľovnú, na španielskych hraniciach. On, ktorý mal za úlohu viesť celý národ, sa našiel v mladom pastierovi. Nebol tento dar živého prameňa v poludňajšej horúčave znamením pomáhajúcej milosti, ktorú chcel sv. Jozef ponúknuť celému Francúzsku?

22-ročný kráľ Ludovít s istotou a rozhodnosťou 12. marca 1661 vyhlásil, že sviatok sv. Jozefa bude dňom pracovného pokoja v celom kráľovstve a počas tohto sviatku zakázal robiť akékoľvek obchody. V tejto záležitosti ho veľmi podporovala jeho španielska nevesta a aj jeho matka Anna.

*K*ráľ sa tak veľmi ponáhľal uviesť svoje rozhodnutie do praxe už v deň blížiaceho sa sviatku, že ani nečakal na návrat parížskeho arcibiskupa, ktorý bol v tom čase práve v Ríme. 19. marca 1661, hneď ráno na sviatok sv. Jozefa, zasvätil Ludovít XIV. Francúzsko sv. Jozefovi. Neurobil to síce

verejne ako jeho otec pred dvadsiatimi tromi rokmi pri zasvätení sa Panne Márii, ale v súkromí počas sv. omše v zámočkej kaplnke Louvru; v tichu a skrytosti, presne tak, ako to má sv. Jozef rád. Keď bola kráľova matka v ten istý deň popoludní na pobožnosti v materskom dome karmelitánok, tamojší kazateľ povedal: „Svätý Jozef si zaslúžil tú najväčšiu úctu, pretože sa ho sláva nikdy nijako nedotkla. Cirkev nevlastní nič úctyhodnejšie, pretože nemá ani nič skrytejšie, ako je on. Ďakujem kráľovi, že si ráčil jeho svätú spomienku uctiť novou slávnosťou.“

Svätyňa sv. Jozefa v Cotignacu. Od roku 1976 sa tu každoročne v prvom júlovom týždni koná púť otcov rodín, na ktorú prichádza vždy okolo tisíc mužov zo všetkých častí Francúzska.

V marci 2012 slávnostne zasvätil biskup Dominique Rey svoju diecézu, v ktorej sa nachádza aj Cotignac, svätému Jozefovi.

Pochod sv. Jozefa

V Paríži sa od roku 2011 v sobotu okolo sviatku sv. Jozefa každý rok uskutočňuje La Marche de Saint-Joseph, Pochod sv. Jozefa. Na tomto podujatí, ktoré vzniklo z iniciatívy laikov, sa už zúčastňuje okolo dvetisíc otcov rodín a mužov každého veku a zo všetkých spoločenských vrstiev, aby takto spoločne kráčali po stopách sv. Jozefa. Aby hlbšie pochopili poslanie otca v rodine, ponúka sa mužom možnosť zúčastniť sa na prednáškach, rozhovoroch a aj na spoločných modlitbách. Nakoniec sa všetci zhromaždia v srdci Paríža na slávnostnej sv. omši. Tento rok to bolo 16. marca 2019 v katedrále Notre Dame. Na záver pochodu putujú všetci ku kostolu vzdialenému 1,5 km, kde je deň ukončený modlitbovou vigíliou s eucharistickou poklonou a možnosťou prijať sviatosť zmierenia. Zároveň s pokojným Pochodom sv. Jozefa sa aj tento rok v Paríži konal zatiaľ najnásilnejší víkendový protest „žltých viest“, v poradí už osemnásty. Kontrast ani nemohol byť väčší: tam 2000 mužov, ktorí sa modlia, tu 15 000 rozzúrených demonštrantov, ktorí si vybíjali svoj hnev ničením, podpaľáctvom a pouličnými bitkami, čo si vyžiadalo prítomnosť 5000 policajtov.

Dôverovala mu

Svätej Terézii z Avily, reformátorke a učiteľke Cirkvi, vďačíme za to, že sa úcta k svätému Jozefovi stala jedným z podstatných znakov karmelitánskej spirituality. Aj taliansku blahoslavenú Máriu od Anjelov (1661 - 1717), ktorá žila v Turíne, už ako mladú karmelitánku spájalo s týmto veľkým patriarchom hlboké duchovné priateľstvo. Každého, kto ju prosil o modlitbu, poslala k sv. Jozefovi. Sú dosvedčené mnohé príklady vypočutých modlitieb, ale jeden z nich mal rozhodujúci vplyv na celé mesto a jeho okolie.

Jedného dňa prišla za sr. Máriou od Anjelov vojvodkyňa Anna z Orléans, manželka vládnuceho vojvodu Vittoria Amadea II. z Turína, s prosbou, aby jej u Pána Boha vyprosila mužského potomka. Osvietená Bohom jej sr. Mária od Anjelov odpovedala: *„Keď získam povolenie na založenie kláštora k úcte svätého Jozefa, presne o rok nato, porodíte malého princa.“*

Tak sa aj stalo. V stredu 6. mája 1699 sa narodil Vittorio Amadeo III. Vojvoda, žiaľ, z politických dôvodov nedodrжал svoj sľub, na ktorý sa viazal zázrak narodenia jeho syna, a nechcel udeliť písomný súhlas na stavbu kláštora. Dieťa však ťažko ochorelo. Vojvodkyňa s veľkým strachom, že stratí jediného pokračovateľa rodu, sa opäť s prosbou obrátila na sr. Máriu od Anjelov, aby jej u sv. Jozefa vyprosila uzdravenie syna.

Sr. Mária bez okolkov odvetila: *„Keď vy neodmietnete svätému Jozefovi to, čo ste mu raz sľúbili, tak aj vy si budete môcť ponechať to, čo vám on daroval.“* Vojvoda sa poponáhľal udeliť sľúbené povolenie a dieťa vyzdravelo! 16. septembra mohol byť posvätený karmel v Moncalieri pomenovaný *Svätý Jozef od Matky Božej*. Stal sa jediným karmelitánskym kláštorom v bývalej piemontskej provincii, ktorý prežil napoleonský útlak.

Pramene: Mi avete ingannata, mio Dio. Maria degli Angeli, Monza-Milano 2000
Giovanni Bosco, La beata Maria degli Angeli, Turín 1988

Bosé karmelitánky z Moncalieri si uctievaajú túto hlinenú sochu sv. Jozefa zo 17. storočia. Ježiškovi visí na nohe ľanové vrecúško s odkazom, ktorý pripomína, ako bl. Mária od Anjelov deň čo deň zbierala potrebné peniaze na vyplatenie robotníkov pracujúcich na stavbe tohto kláštora. Mala neotrasiteľnú dôveru, že sv. Jozef sa o všetko nutné postará. Svätý don Bosco, ktorý mal takisto vrúcny vzťah k sv. Jozefovi, v životopise o blahoslavenej Márii od Anjelov píše: *„Keď stúpili výdavky, rozmnožili sa aj milodary. Často vyberala z vrecúška toľko peňazí, že sa to dá nazvať len zázrakom.“*

Ochranca celej Cirkvi

Blahoslavený pápež **Pius IX.** (1792 - 1878) vošiel do dejín Cirkvi ako pápež Nepoškvrnenej, pretože práve on 8. decembra 1854 vyhlásil dogmu o nepoškvrnenom počatí Panny Márie. Prá-
vom ho ale môžeme pokladať aj za pápeža svätého Jozefa, lebo už od mladosti si uctieval ženícha
Panny Márie. Počas svojho dlhého pontifikátu sa Pius IX. stal presvedčeným a odvážnym šíriteľom
úcty k sv. Jozefovi. Už rok po zvolení na pápežský stolec (v roku 1846) rozšíril sviatok sv. Jozefa
na celú Cirkev.

V súvislosti s vyhlásením dogmy o Nepoškvrnenej sa nám zachovala jedna príhoda, ktorá zreteľ-
ne hovorí o láske a hlbokom vzťahu tohto blahoslaveného pápeža k svätému Jozefovi. Dva roky
po vyhlásení dogmy poveril Pius IX. maliara Francesca Podestiho, aby namaloval v jednej sále
pápežského paláca monumentálnu fresku, ktorá mala zachytiť tento slávnostný okamih. Keď bol
dokončený návrh, predložil ho umelec Svätému Otcovi, ktorý si skicu dôkladne prezeral. „A svätý
Jozef,“ ozval sa zrazu pápež, „kde je svätý Jozef?“ Podesti ukázal na skupinu svätých a vysvetľoval:
„Sem ho namalujem.“ – „Ó, nie,“ odvetil Pius IX. rozhodne a prstom ukázal na miesto priamo
po Ježišovej pravici. Povedal: „Tu a iba tu musí byť; pretože ani v nebi nie je svätý Jozef na inom
mieste.“

Bolo to znova 8. decembra, keď Pius IX. v roku 1870 vyhlásil sv. Jozefa za patróna univerzálnej
Cirkvi. Bola to odpoveď na nespočetné písomné prosby z celého sveta. Udialo sa to však za nanajvýš
dramatických okolností. Revolúcie a vojny, podnecované proticirkevnými skupinami bojujúcimi
za „zjednotenie“ Talianska, neobišli ani cirkevný štát. Rím bol už dva mesiace obsadený a pápež
bol takpovediac väzňom vo Vatikáne. V tejto núdzi, ako sa o tom píše v dekrétu Kongregácie
pre rítus, „keď je Cirkev napádaná a utláčaná nepriateľmi zo všetkých strán až do tej miery, že
bezbožní ľudia vyhlasujú, že pekelné brány ju konečne premohli ..., rozhodol sa náš Svätý Otec
pápež Pius IX. zveriť seba a všetkých veriacich pod mocnú ochranu svätého patriarchu Jozefa.
Boh ho predsa vyvolil za pána a správcu svojho domu a za ochrancu svojich dvoch najdrahších
pokladov – Ježiša a Márie.“

Ešte jeden sväto žijúci muž svojimi pretrpenými ťažkosťami a obetou vlastného živo-
ta prispel k vyhláseniu sv. Jozefa za ochrancu Cirkvi. Mladý francúzsky dominikán **P. Jean-
-Joseph Lataste** (1832 - 1869) založil dielo, ktoré malo bývalým väzenkyniam umožniť nový
život. A dokonca tým z nich, ktoré Pán povolal, chcel otvoriť dvere k rehoľnému životu.
To bolo vo vtedajšej spoločnosti nemysliteľné! Preto páter Lataste nemal ani potrebnú podporu.
Oslabený chorobou sa musel prizerať, ako mu ubúdajú nielen fyzické sily, ale i čas, ktorý potreboval,
aby mohol dať začínajúcemu dielu pevné základy. Vo svojom súžení sa P. Lataste obrátil na sv. Jozefa.
Ako 35-ročný, inšpirovaný heroickou láskou, napísal v máji 1868 list pápežovi Piovi IX. a odovzdal
ho svojmu generálnemu predstavenému P. Jandelovi, aby ho doručil Svätému Otcovi.

Koncom júla páter Lataste náhle zamdlel a odvtedy zostal pripútaný na lôžko. Keď ho P. Jandel
začiatkom augusta navštívil, zhrozil sa, keď videl jeho zlý zdravotný stav, a svojmu sprievodcovi
otvorene povedal: „Páter Lataste zomrie.“ Jeho spoločník prekvapene reagoval: „Prečo? Je mocný

a mladý. Chorobu môže prekonať.“ P. Jandel však trval na svojom: „Zomrie. Počúvajte, čo urobil. Jedného dňa som od neho dostal list adresovaný Svätému Otcovi. Keď som ho pápežovi odovzdal, ten ho v mojej prítomnosti otvoril, začal ho čítať a zvolal: „Ach, tento svätý rehoľník! ... Ponúka Bohu svoj život za to, aby bol svätý Jozef vyhlásený za patróna Cirkvi a aby bolo jeho meno prijaté do eucharistickej modlitby svätej omše. To druhé bude veľmi zložité; zato ale bude svätý Jozef vyhlásený za patróna celej Cirkvi už čoskoro; takže v tomto bode môže byť páter Lataste spokojný. Páter Lataste vyslovuje aj jednu prosbu: aby svätý Jozef ochraňoval jeho dielo a vyprosil mu chýbajúcu podporu zo strany ľudí ... Dostal som viac ako 500 písomných žiadostí, aby som svätého Jozefa vyhlásil za ochrancu Cirkvi, ale iba páter Lataste za to ponúkol svoj život!“

O sedem mesiacov neskôr (10. marca 1869) sa túžba tohto vzorného, iba 36-ročného rehoľníka naplnila – P. Lataste obetoval svoj život. Jeho dielo však začalo rozkvítať. 8. decembra v tom istom roku otvoril pápež Pius IX. Prvý vatikánsky koncil a o rok nato vyhlásil sv. Jozefa za patróna celej Cirkvi.

Skutočne to trvalo ešte ďalších 100 rokov, kým bolo meno svätého Jozefa vzaté aj do Rímskeho kánonu, do dnešnej prvej eucharistickej modlitby. Dokonca aj v tomto prípade bol rozhodujúci sľub. **Mons. Petar Čule** (1898 - 1985) z Mostaru (v dnešnej Bosne a Hercegovine) bol nielen arcibiskup, ale aj mučeník. Počas siedmich rokov, ktoré strávil v komunistických väzniciach, sľúbil sv. Jozefovi, že bude šíriť jeho úctu, ak sa niekedy dostane na slobodu. Po svojom prepustení mal v novembri 1962 na Druhom vatikánskom koncile príhovor, v ktorom sa vyjadril za uvedenie mena sv. Jozefa do prvej eucharistickej modlitby. Avšak prítomní mu nevenovali pozornosť, ba mnohí konciloví otcovia boli rozhorčení, vyjadrili svoj nesúhlas a jeho príspevok zostal bez povšimnutia.

Avšak **pápež Ján XXIII.** (Angelo Giuseppe Roncalli), ktorý mal krstné meno Jozef a ktorý sledoval príspevky biskupov na monitore, sa ihneď chopil tejto príležitosti. Už o tri dni neskôr vyhlásil, že od 8. decembra 1962 bude v prvej eucharistickej modlitbe spomenutý sv. Jozef hneď za Pannou Máriou. Iba nedávno (1. mája 2013) nariadila príslušná rímska kongregácia (Kongregácia pre Boží kult a disciplínu sviatostí), aby bolo meno sv. Jozefa zavedené aj do ostatných troch eucharistických modlitieb.

V roku 2012 bol P. Lataste pápežom Benediktom XVI. blahorečený. Ako 21-ročný sa zasvätil Panne Márii a túto svoju modlitbu podpísal vlastnou krvou. Na jej konci stojí: „Cez Jozefa, ženícha, k neveste Márii. A cez Máriu k Ježišovi.“

Môj duchovný otec

Jeanne Rumèbe, rehoľným menom sr. Jozefína, spája vo svojej osobe povolanie navonok neviditeľne stigmatizovanej zmiernej duše a horlivej misionárky; ako aj neúnavnej horlitelky pri vedení stavby Baziliky „Našej milej Pani od archy zmluvy“ v Abu Gosch v Izraeli. Od mladosti jej bol svätý Jozef taký blízky, že ho nazývala otcom.

V malom mestečku Aspet neďaleko Toulouse na juhu Francúzska sa Jeanne (Jana) narodila vo veriacej rodine ako siedme dieťa 18. októbra 1850. Už v detstve mávala nadprirodzené zážitky, zvlášť keď sa hrávala vonku v prírode. Sám Ježiš ju učil, ako má adorovať a pozval ju spolu s ním trpieť za hriechy sveta. Na toto povolanie veľkodušne odpovedala a ako štrnásťročná sa Pánovi zasvätila výslovne ako zmierna obeta. „Čím viac som sa dala Ježišovi,“ hovorí, „tým viac sa on dával mne, to som vedela. Urobila som to, aby som za žiadnu cenu Ježiša nestratila.“ Jana mala súcitné srdce, a bola preto zvlášť obľúbená medzi chorými a medzi deťmi; pokiaľ išlo o ne, nič sa jej nezдалo pridrahé. Vo svojom vnútri vedela o vlastnom povolaní ku kláštornému životu a bola by rada vstúpila do karmelitánskeho kláštora. Bola to však aj Božia vôľa?

Aby našla odpoveď, spolu so svojou staršou sestrou sa vybrala na púť do Lúrd. Putovali 100 km pešo ako žobráčky; bez jediného groša. Úplne vyčerpané dorazili do cieľa. Keďže už bolo neskoro večer a všetky kostoly boli zatvorené, noc strávili v Massabiellskej jaskyni, kde sa sv. Bernadette zjavila Panna Mária. Vrucne prosili o svetlo vo svojich otázkach, no Panna Mária neodpovedala. Obe dievčatá sa teda sklamané vydali na spiatočnú cestu domov. Tu sa pri nich zastavil vznešený muž v kňazskom odevu a láskavo sa spýtal staršej zo sestier, prečo prišli do Lúrd. Keď mu objasnila dôvod ich príchodu, obrátil sa na Janu a povedal: „Máš vstúpiť k sestram svätého Jozefa v Marseille. Tam sa z teba stane privilegované dieťa Spasiteľa.“ Trikrát zopakoval: „K svätému Jozefovi, k svätému Jozefovi, k svätému Jozefovi!“ Potom im dal peniaze na spiatočnú cestu vlakom a zdôraznil, že si nepraje, aby sa domov vrátili pešo. Suma peňazí presne zodpovedala cene lístkov. Keď Jana neskôr rozprávala o tomto stretnutí, vždy slávnostne opakovala: „To bol svätý Jozef, ktorý prišiel po mňa do Lúrd. Po tomto stretnutí sme sa cítili ako emauzskí učeníci, ktorí boli zaskočení. Aj my sme ho spoznali až potom, keď zmizol.“

*J*ana mala len 16 rokov, keď v Marseille vstúpila k sestram sv. Jozefa a prijala meno sr. Jozefína. Jej nadprirodzené zážitky pokračovali aj tu v kláštore. V jednej vízii uvidela mladá sestra Pána Ježiša na loďke. Pozýval ju do Jeruzalema. Aká veľká bola jej radosť, keď sa to v roku 1868 aj uskutočnilo! Mala len 18 rokov a už ju poslali do nemocnice sestier sv. Jozefa do Svätej zeme, kde sa mala starať o chorých, hlavne o deti. Keď im nemohla pomôcť liekmi a inými medicínskymi metódami, sprostredkovala im aspoň milosť Božích detí – udeľovala im sviatosť krstu. Keď sa jedného dňa vracala domov, stretla ju istá vyčerpaná Arabka. V náručí držala na smrť choré dieťa. Sestre Jozefíne sa nepodarilo presvedčiť túto matku, aby svoje dieťa neodkladne zanesla do nemocnice. Nedokázala jej však ani ona sama nijako pomôcť, pretože pri sebe nemala ani lieky, ani vodu.

*T*u sa zjavil príťažlivý, elegantne oblečený mladý židovský muž. V rukách držal džbán a povedal: „Vezmi si, viem, že potrebuješ vodu.“ Sr. Jozefína sa zdráhala, no tento šlachetný muž ju upokojil svojou mimoriadnou srdečnosťou: „Neboj sa. Je to naozaj voda.“ Tu sestra „schladila“ zomierajúcemu dieťaťu čelo a pokrstila ho. Keď sa potom rozhládla okolo seba, mladého muža už nevidela, zmizol. V tom okamihu jej bolo jasné, že jej zasa raz prišiel na pomoc svätý Jozef. Svojou otcovskou starostlivosťou ju sprevádzal až do konca jej života v roku 1924, zvlášť však vtedy, keď mala personálne alebo finančné ťažkosti pri zakladaní kláštorov v Nábluse a Nazarete, ako aj pri stavbe nemocnice v Jeruzaleme. Do neho vkladala dôveru aj pri najväčšej úlohe, ktorou bola poverená. Mala viesť stavbu kláštora a baziliky. Bazilika „Našej milej Pani od archy zmluvy“ je dodnes obľúbené pútnické miesto, vzdialené od Jeruzalema asi pol hodiny cesty autom.

Prameň: Benedikt Stolz OSB, Cherub auf dem Gotteshügel. Josephine Rumèbe, Christianaverlag 1972

Sv. Jozefkoná zázraky bez hluku

Páter Leopold Mandič, svätý spovedník z Padovy (porov. Víťazstvo Srdca č. 12, 64, 111), vyprosil za svojho života tisíce obrátení a uzdravení. Giuseppine Cremonesi, istej zbožnej žene, o tom povedal: *„Pri slávení svätej omše smerujú moje myšlienky ku všetkým, ktorí sa mi zverili ... Objímam celou silou svojho ducha všetkých, ktorí u mňa hľadali útočisko. Potom sa moje srdce rozširuje v istote, že milosti obsiahnem; pretože to, čo vyprosím vo svätej omši, je v skutočnosti ničím v porovnaní s tým, čo obetujem ... Božská obeta je nekonečne hodnotnejšia!“*
P. Leopold často s pokorou prosil o pomoc svätých, aj sv. Jozefa. Svedčí o tom aj nasledujúci príbeh.

Pani Evelina Berto z Bovolenty, z veľkej obce 22 km južne od Padovy, ochorela 7. marca 1925 na vírusovú chrípku. Po krátkom čase sa jej choroba výrazne zhoršila. Dostala ťažkú artrózu, zápal obličiek, pridali sa k tomu aj srdcové ťažkosti, ktoré viedli k obávanému zápalu endokardu – vnútornej výstelky srdca. Popri veľkých bolestiach jej stále stúpala aj teplota. Ošetrojúci lekár sa radil s uznávaným profesorom Borgherinim z Padovy, ktorý označil stav chorej ženy za veľmi vážny. Z jedného okamihu na druhý sa jej stav mohol stať životu nebezpečným. Rodinní príslušníci sa vo dne v noci s veľkými obavami striedali pri lôžku pacientky, ktorá nedokázala pohnúť ani len rukou. Takto prešlo 11 dní skutočného zápasu so smrťou. Nádej na zlepšenie zdravotného stavu každou hodinou ubúdala.

18. marca chcel Egidio, otec chorej ženy, navštíviť Baziliku sv. Antona v Padove, aby obľúbenému svätcovi zveril svoju dcéru. Keď vystúpil z električky, hnala ho neodolateľná sila opäť do nej nastúpiť a zájsť k svojmu spovedníkovi do Kostola Santa Croce. Ako zvyčajne sa u P. Leopolda vyspovedal, o zdravotnom stave svojej dcéry sa nezmienil. P. Leopold si ale všimol jeho ustaranosť a láskavo sa ho spýtal: *„Pán Berto, prečo nie ste vo zvyčajnej nálade? Čo vás ťaží?“*

Utrápený otec sa rozplakal a so vzlykaním mu odhalil svoju veľkú bolesť. Malý kapucín býval zvyčajne hlboko dojatý každým ľudským nešťastím, no tentoraz sa zdalo, akoby sa ho to ani nedotklo. S úsmevom povedal: *„Pán Berto, nebojte sa! Zachovajte si vieru, ktorú ste vždy mali. Zajtra je sviatok sv. Jozefa, odslúžim svätú omšu za vašu dcéru a ona vyzdravie. Keď bude zdravá, musíme sa poďakovať sv. Jozefovi a priniesť votívne srdce. Veríte tomu?“* – „Áno, páter,“ odpovedal pán Berto, *„verím vašim slovám.“*

V srdci hneď pocítil pokoj a pevnú dôveru, že nasledujúci deň, na sviatok sv. Jozefa, bude jeho dcéra uzdravená.

Tú noc prežila jeho dcéra ešte vo veľkých bolestiach a s vysokou teplotou. Ráno 19. marca, v čase, keď P. Leopold slúžil svätú omšu, nadobudla rozpalená tvár pacientky pôvodnú farbu a horúčka ustúpila. Matka, ktorá bdela pri jej posteli, si povedala: *„Aha, slová P. Leopolda sa uskutočňujú.“* A tak aj bolo. Evelina bola skutočne uzdravená. Lekár nechcel veriť vlastným očiam. Trikrát jej zmeral teplotu, aby sa presvedčil, či naozaj klesla. Udivený ju dôkladne vyšetril. Nakoniec ju vyhlá-

sil za klinicky uzdravenú. O pár dní zmizli aj posledné náznaky strašnej choroby. Čoskoro mohla úplne zdravá Evelina vstať z postele, čím svojej rodine pripravila neopísateľnú radosť.

O 27 rokov neskôr, v roku 1952, keď Evelina rozprávala svoj príbeh pred sudcami diecéznej fázy procesu blahorečenia P. Leopolda, pridala aj tieto slová: „Odvtedy som nepocítila žiadne príznaky tej choroby. Rok po mojom uzdravení ošetrojúci lekár potvrdil úplné zmiznutie srdcového šelestu. Môj otec a brat sa vrátili k P. Leopoldovi, aby mu porozprávali, čo sa stalo. Nečudoval sa, vypočul si ich a s úsmevom povedal: *„Svätý Jozef je zvyknutý nerobiť hluk, ale konať veľké zázraky.“* Chcem ešte doplniť, že lekár aj po potvrdení môjho uzdravenia zostal istý čas ešte neveriacim. Keď sa však dozvedel o predpovedi P. Leopolda, pripísal to nadprirodzenému zásahu a začal veriť v Boha. Toto mi pred pár dňami potvrdila istá osoba, ktorá žila v Bovolente a bola pacientkou toho istého lekára. Ona sama to prednedávnom počula z jeho úst. Tento lekár bol teda ešte aj po dvadsiatich rokoch stále pod silným dojmom zo zázračného uzdravenia.“

 Správa o tejto udalosti sa rýchlo šírila medzi ľuďmi a spôsobila v dušiach veľa dobrého. Istému známemu priemyselníkovi z Conegliana, ktorý žil vzdialený od Boha, rozprával pán Berto o zázračnom uzdravení svojej dcéry. To ním tak otriaslo, že krátko nato našiel cestu späť k Bohu, zanechal svet a vstúpil do kláštora.

Prameň: P. Pietro Bernardi, Leopold Mandic, Der Heilige der Versöhnung und Einheit, Padova Convento Cappucini 1984

„Chod' domov a buď Jozefom!“

Vďaka našim americkým kňazom a sestram, letným misiám, duchovným cvičeniam alebo modlitbovým dňom vzniklo medzi nami a niekoľkými americkými rodinami silné duchovné puto. Jednou z týchto rodín je i Devin Schadt spolu so svojou manželkou Kim a piatimi dcérami. Poprosili sme ho, či by bol ochotný k úcte sv. Jozefa vydať svoje osobné svedectvo o otcovstve a o „otcovi všetkých otcov“.
Urobil to veľmi rád.

V roku 2000 prišla na svet naša tretia dcéra Anna Marie. Narodila sa predčasne, v siedmom mesiaci, no veľmi bojovala o prežitie.

O to šťastnejší sme boli, keď sme si našu dcérku, živú a zdravú, mohli vziať o mesiac neskôr domov, kde ju už čakali jej sestry – trojročná Mattingly a dvojročná Gabrielle. Po piatich dňoch sa však infikovala vírusom, ktorý pri predčasne narodených deťoch býva často smrteľný. Nedbanlivosť istej zdravotnej sestry spôsobila, že na detskom oddelení intenzívnej starostlivosti mala Anna Marie aj dlhú zástavu dýchania, čo malo za následok nedostatočné okysličovanie mozgu. Všetko nasvedčovalo tomu, že našu malú stratíme. Bola to pre moju ženu nadmerná záťaž a nervovo sa zrútila. Anna Marie sa síce začala po niekoľkých týždňoch zotavovať, no keď nám doktor musel vysvetliť, že utrpela ťažké poškodenie mozgu a už nikdy nebude ako ostatné deti, povedal som mu priamo do tváre, že sa mýli. Časom sa však jeho slová potvrdili: Naša dcéra zostane doživotne telesne i mentálne postihnutá. V dôsledku toho som sa celkom vrhol do svojej práce grafického dizajnéra. Začal som sa aj viac ako kedykoľvek predtým angažovať vo farnosti v práci s mládežou. Chodil som na duchovné cvičenia a rozptyľoval som sa všetkým možným, len aby som sa nemusel konfrontovať so smutnou skutočnosťou.

*B*ola to práve Kim, ktorá ma vtedy úpenlivo prosila, aby som všetko odsunul na druhú koľaj a konečne prišiel domov, začal sa opäť starať o rodinu a bol pre ňu manželom a pre naše deti otcom. Pre mňa to bola veľká výzva, no zároveň – pre moju pýchu – čosi extrémne ťažké. V tom čase som chápal otcovstvo skôr biologicky ako duchovne. Výchovu detí a moje povolanie byť manželom som vnímal ako niečo, čo sa dostaví automaticky. Skutočné boje sa podľa mňa odohrávali v pracovnom živote a vo svete. Byť otcom sa mi oproti tomu zdalo čímsi banálnym, nepodstatným, málo napínavým, čo človeku určite neprinesie žiadnu slávu či uznanie, ba dokonca ani žiaden obdiv. Išlo len o druhotriedne povolanie, ktoré ani vo filmoch a ani na verejnosti nebolo príliš príťažlivé. Napriek tomu som sa snažil splniť prosbu mojej ženy, byť viac doma. No moja duša i túžby akoby zomierali. Problém nebol v tom, že by som svoju ženu a deti nemiloval. Miloval som ich! No jednoducho som nechápal zmysel či nevyhnutnosť byť otcom. A čo bolo ešte oveľa horšie, ani som len netušil, ako by som sa naozaj mohol stať dobrým otcom.

*K*eď môj priateľ videl, že som úplne na dne, pozval ma na púť do Medžugoria. Bolo to v roku 2004. Nancy, ktorá sprevádzala našu skupinu, nám veľmi pomohla. V istej chvíli som sa jej zveril, že sa cítim

byť povolaný slúžiť Ježišovi, lenže neviem presne ako. Vtedy sa ma spýtala: „Si ženatý?“ – „Áno.“ – „Máš deti?“ – „Áno.“ Nato sa mi hlboko pozrela do očí, položila svoju ruku na moje líce a pokojne, no dôrazne povedala: „*Chod domov a buď Jozefom!*“ Jej slová by ma mali v podstate zapáliť týmto vznešeným priáním, stať sa podobným svätému Jozefovi, namiesto toho ma však tlačili. Chcel som byť skôr ako svätý Pavol, apoštol národov, ktorého kázne si získavali srdcia. Ale byť svätým Jozefom? Nevedel som o ňom skoro nič. Nebol to onen postarší muž, ktorý bol povznesený nad každú telesnú túžbu? Nebol to práve on, ktorý svojou prítomnosťou urobil spoločensky prijateľným Bohom spôsobené tehotenstvo Panny Márie? Pôsobil na mňa ako nemý komparz, ktorého prítomnosť bola čistou formalitou. Jednoducho a stručne povedané, obrazy svätého Jozefa, ktoré sa vtedy pred mnou vynárali, zobrazovali bielovlasého starca, vždy s kyticou v ruke, no nie obraz mužného, životaschopného, odvážneho človeka. Napriek tomu som sa po príchode domov zasvätil Panne Márii a poprosil som ju, aby mi predstavila pravého svätého Jozefa.

Co sa potom dialo, ma úplne prekvapilo. Bola to práve Panna Mária, ktorá ma v priebehu nasledujúcich rokov zoznámila s jej svätým, silným manželom, stojacim pevne oboma nohami na zemi, s mužom, ktorý bol schopný uniesť každú záťaž. Pomaly som začal dokonca napodobňovať i jeho tiché, skryté povolanie otca. Vďaka svätému Jozefovi som sa oslobodil od klamstva, že treba byť vo svete úspešný, uznávaný a podávať len dobré výkony. Naučil som sa od svätého Jozefa, že povolanie k otcovstvu je cestou jednoty s Bohom a že práve otcovstvo môže prispieť v podstatnej miere k tomu, aby sa svet zmenil.

Ako vlastne prišlo k zmene môjho zmýšľania? Nepriamo. Založil som skupinu spisovateľov. Nie preto, že by som bol spisovateľom, ale preto, aby som motivoval svojho brata Dustina, výborného spisovateľa, aby dokončil aspoň jednu zo svojich kníh. Každý týždeň predstavil niekto zo skupiny to, čo napísal. Aj ja som sa podelil o niektoré myšlienky o otcovstve a o svätom Jozefovi, na čo Joe, jeden z autorov, reagoval a navrhol: „*Zdá sa mi, že by si mal písať o otcovstve z pohľadu svätého Jozefa. Máš na to vlohy.*“ Jeho slová vo mne zarezonovali, a tak som si dal za úlohu napísať sám pre seba knihu o otcovstve. O niekoľko rokov som dokončil a publikoval štyri zväzky s názvom *Jozefova cesta – volanie k otcovskej veľkosti*. Keď som Joeovi vysvetľoval moje záverečné myšlienkové pochody, povedal mi: „*Nesmieme si to nechať len sami pre seba. Musíme to dať ďalej ostatným mužom.*“

Preto sme v roku 2012 založili bratstvo otcov a nazvali sme ho *Otcovia sv. Jozefa*. Boli sme hlboko presvedčení o tom, že ako františkáni alebo karmelitáni, tak aj muži, ktorí sú otcami, môžu mať Bohom danú spiritualitu, ktorá spočíva v štyroch hlavných zásadách svätého Jozefa: vedieť pojať ticho, ženu, dieťa a láskavú autoritu. Keď sa učíme Jozefovej nadčasovej múdrosti a z jeho aktuálneho príkladu, môžeme sa mu pripodobniť tým, že sa staneme naozajstnými otcami na tomto svete. Rozhodli sme sa stretnutie *Otcov sv. Jozefa* urobiť prostredníctvom poklony a poučenia. Očakávali sme len zopár mužov, ale zmýlili sme sa. Ako sme len mohli vedieť, že mnohí muži tak ako my túžili po tom, aby sa konečne dozvedeli, ako sa stať mužmi, manželmi, otcami a vodcami podľa Božieho plánu a podľa toho, ako nám to bolo dané zhora.

A tak sa už siedmy rok stretáva naše spoločenstvo *Otcovia sv. Jozefa* každú prvú a tretiu stredu o šiestej ráno. Kto v tejto skorej rannej hodine v stredu vstúpi do Kostola Panny Márie v Rock Islande (štát Illinois), uvidí 50 až 80 mužov každej vekovej kategórie a rôzneho povolania,

slobodných, zalúbených, zasnúbených, manželov a vdovcov, ako kľacia pred vystavenou Oltárnou sviatosťou. Približne po desiatich minútach úplného ticha sa silné hlboké mužské hlasy pridávajú k ranej modlitbe, ktorá sa koná k úcte sv. Jozefa. Po požehnaní prenesieme obraz sv. Jozefa do haly, kde nás už čaká káva, ktorú všetci v tejto ranej hodine nutne potrebujeme. Potom nasleduje krátka úvaha a následná diskusia (v malých skupinách) o sv. Jozefovi a otcovstve. Nakoniec sa vždy spoločne zasvätime sv. Jozefovi, mužovi, ktorému sa zverila aj Panna Mária spolu s Ježišom.

 Oskoro sa s prosbou na nás obrátili muži z celého sveta, či by i oni mohli založiť takéto spoločenstvo sv. Jozefa. My sme na to však neboli pripravení, a tak sme sa v priebehu nasledujúcich rokov snažili nájsť spôsob, ako zveľadiť tieto skupiny. Niekedy sme boli úspešní, inokedy zas nie. Od Veľkej noci 2019 nám pomáha v rozvoji spirituality sv. Jozefa aj naša nová internetová stránka fathersofstjoseph.org/LEAD

Na záver by som sa ešte rád vrátil k našej Anne Marie. Dnes má 18 rokov a je na vozíku. Moja žena, ja a, podľa možností, vždy jedna z našich dcér robíme pre ňu všetko: od prebaľovania, sprchovania, kŕmenia až po uloženie do postele a preloženie opäť do vozíka. Nie je to vždy ľahké, ale ona je našou radosťou a stredobodom našej rodiny. Boli časy, keď som si naozaj myslel, že Anna Marie stojí v ceste mojim snom.

No svätý Jozef mi pomohol pochopiť, že Anna Marie mi v ceste nestojí; ba oveľa viac, že ona je cestou k ceste, ktorou je Ježiš. Bez nej by som asi nikdy nespoznal, že kľúčom k vernému, šťastnému manželstvu a milujúcej rodine je láska, ktorá sa darúva. Áno, Anna Marie nás naučila niečo veľmi dôležité: Na to, aby človek spoznal sám seba aj v úlohe otca, musí sa celkom rozdať a odovzdať.

List svätému Jozefovi

Naše spoločenstvo – Rodina Panny Márie – už od svojho začiatku prechováva hlbokú lásku k Tre Fontane v Ríme, významnému miestu, kde bol štátý sv. Pavol, ako aj miestu, kde sa zjavila Panna Mária ako „Panna Zjavenia“.

V našom časopise Víťazstvo Srdca č. 50 sme o tomto zjavení písali viac.

Aj s Misionárkami božského zjavenia, ktoré na tomto mieste pôsobia, nás už dlhé roky spája pekné duchovné priateľstvo. Pri jednej návšteve

nám ich predstavená matka Rebecca porozprávala o prvých krokoch ich spoločenstva, keď im sv. Jozef veľmi pomohol.

K keď som koncom decembra 2006 išla po ulici Via delle Vigne Nuove (Ulica nových vinohradov) k parkovisku hospodárstva, netušila som, že sa práve naplňalo „prorocstvo“ sv. Jozefa. Som sestra Rebecca Nazzaro a som predstavenou Misionárok božského zjavenia. 11. februára 2001 získalo naše spoločenstvo uznanie v Diecéze Rím; bolo to po dlhoročnej príprave, keď sme kláštornou formou viedli Bohu zasvätený život ako laičky. Našou duchovnou kolískou je jaskyňa v Tre Fontane, kde sa Panna Mária v roku 1947 zjavila ako „Panna Zjavenia“. Videl ju Bruno Cornacchiola, ktorý v tom čase bojoval proti Cirkvi a mal v úmysle zavraždiť pápeža Pia XII. Naša misia je zameraná na novú evanjelizáciu s osobitým cieľom, aby Katolícka cirkev bola milovaná zvlášť vo svojich „troch bielych osobnostiach“: vo svätej Eucharistii, v Nepoškvrnenej Panne Márii a vo Svätom Otcovi.

Spočiatku sme bývali v malom byte, ktorý nám dali k dispozícii naši milí priatelia a ctitelia „Panny Zjavenia“. Z počiatocnej skupinky siedmich sestier nás onedlho bolo deväť a potom desať... Na vzraste nášho spoločenstva vikariát videl znamenie, že na nás spočíva Božie požehnanie. A tak nám diecéza prenechala v centre Ríma jeden byt na najvyššom poschodí. Z jeho terasy sme mohli obdivovať okrem moderných satelitov mesta aj panorámu všetkých kostolných veží historického starého Ríma.

Z dalo sa nám, že sme našli vhodné miesto pre náš rast a rozvoj apoštolátu. Terasa bola naším prijímacím salónom a do blízkeho kostola sme sa chodili modliť. Circus Maximus bol našou záhradou a naše nedeľné prechádzky sme smerovali na ostrov rieky Tiber. Pán Boh nám vo svojej добрote aj naďalej posielal mladé dievčatá, ktoré mali v hlbokéj úcte Pannu Máriu ako „Pannu Zjavenia“ a prosili, či by u nás mohli „zbierať skúsenosti“. Ale ako sme ich mali prijať? Naš dom pre hostí pozostával iba z jednej jedinej miestnosti, ktorá mala slúžiť ako sakristia a zároveň aj ako naša spoločenská miestnosť. Potrebovali sme viac miesta. A tak sme začali opäť hľadať a modliť sa na tento úmysel. Naše finančné možnosti boli však veľmi obmedzené aj napriek tomu, že naši známi a príbuzní nám boli ochotní pomôcť pri splácaní eventuálnej pôžičky. S našou vikárkou sr. Danielou sme sa vybrali navštevovať domy cirkevných spoločenstiev, malé i veľké, pričom sme s dôverou čakali na ten dom, ktorý pre nás vybrala Božia prozreteľnosť. Hľadali sme tri roky bez akejkoľvek vyhladky na úspech. Pritom sme toľkokrát prosili sv. Jozefa, darovali sme mu všetky naše modlitby, novény a aj veľmi známu tridsaťdňovú pobožnosť k úcte sv. Jozefa s litániami, modlitbami a zvolaniami. Ale stále nič!

Jedného dňa som stretla istú sestru zo spoločenstva Dcér sv. Jozefa a zverila sa jej s našou situáciou, že sme ešte stále nenašli vhodné priestory pre naše rastúce spoločenstvo. Prosila som ju, či by mi nemohla poradiť nejakú „špeciálnu“ modlitbu. Tu mi hneď s veľkým dôrazom odporučila, aby sme sv. Jozefovi jednoducho napísali list. Úprimne povedané, týmto návrhom som bola nanajvýš prekvapená... Stratila som reč a prosila som ju, aby mi vysvetlila, ako presne to myslela. Znovu ma pobádala, aby som napísala sv. Jozefovi list a podrobne mu opísala núdzu nášho spoločenstva. Takýmto spôsobom sme ho mali prosiť o pomoc. A dodala, že on nás určite do detailov vypočuje. Rozlúčila sa so mnou a ubezpečovala ma, že celkom určite dostaneme všetko, čo potrebujeme. Ja som, naopak, vôbec nebola presvedčená o tejto forme „modlitby“. Napriek tomu som zvolala svoje spolusestry, aby sme spoločne takýto list napísali. Všetky sme sedeli okolo stola a ja som sa pýtala, ako by si náš budúci kláštor predstavovali, lebo sv. Jozef nás zoberie za slovo a do písma nás vypočuje. Povedala som to nadľahčene, s nádychom žartu, aby som tak skryla svoju slabú vieru v tejto veci. Sestry však – plné dôvery a s veľkou horlivosťou – začali vymenúvať svoje želania: pekný kostol, veľkú jedáleň, záhradu, dom pre hostí, tridsať spální pre sestry, študovne a prednáškové sály. Samozrejme, nemala chýbať ani socha sv. Jozefa. Nakoniec som pridala, keď už, tak prosbu o mikrobús značky Nissan Serena. Náš list želaní bol napísaný 7. júna 2006 na jednoduchom papieri, ktorý sme potom zasunuli za jediný obraz, ktorý sme mali, a to za obraz sv. Jozefa.

Ziadna z nás sestier už viac na tento lístok nemyslela. Keď sme boli o šesť mesiacov neskôr, koncom decembra, pozvané pozrieť si jeden dom na Ulici nových vinohradov, ktorý nám bol ponúknutý, vtedy sme ešte ani v najmenšom netušili, že sv. Jozef pre nás pripravil práve túto usadlosť. Pri pohľade na veľkosť tohto domu sme s obavami chceli spolu so sr. Danielou stretnutie hneď prerušiť, keďže sme vedeli, že nikdy nebudeme mať dostačujúce finančné prostriedky na prenájom takéhoto rozľahlého domu, a už vôbec nie na jeho kúpu! Komisárka, istá reholná sestra, poverená úlohou nájsť primerané riešenie pre vymierajúce spoločenstvo sestier žijúce v tomto dome, hneď moje obavy rozptýlila. Vysvetlila mi, že by sme sa museli len postarať o posledné staršie sestry, ktoré v tomto dome chcú ešte dožiť, a že potom, jedného dňa, by kláštor patrilo celkom nám. Nie, to nemôže byť pravda! Nemohla som tomu uveriť. Avšak to ešte nebolo všetko! Keď sme prichádzali k bráne, zbadala som na nádvorí mikrobús značky Nissan Serena! Nemohli sme uveriť vlastným očiam! Doma sme všetko vyrozprávali našim spolusestrám a už o týždeň neskôr, 6. januára 2007, sme ponuku prijali.

11. februára 2007, na výročie zjavenia Panny Márie Lurdskej a zároveň v deň šiesteho výročia nášho prvého cirkevného uznania, som sa s celým spoločenstvom vybrala do nášho budúceho kláštora na Ulici nových vinohradov tu v Ríme. Išli sme na spoločný obed so sestrami, ktoré tam ešte žili. Obe naše spoločenstvá mali veľkú radosť a z našich srdc sa niesol k Pánovi ďakovný chválospev.

Konečne sa naše spoločenstvo 25. júna 2007 presťahovalo do nového obydľia, ktoré nám Pán daroval na príhovor sv. Jozefa. Začalo sa nové dobrodružstvo. 1. júla sme mali slávnostnú svätú omšu, aby sme Pánu Bohu poďakovali za náš nový domov. Zároveň sme si ale boli vedomé nesmiernej zodpovednosti za tento veľký dar. Preto sme si hneď na začiatku povedali: Keď nám Pán daroval takýto veľký dom, tak preto, lebo chce, aby sme ho dokorán otvorili pre tých, ktorí ho chcú stretnúť, a aby sme prijali všetkých, ktorí túžia zažiť chvíle radosti a pokoja, čo dokáže darovať len Ježiš. Tu ho môžeme stretnúť v Najsvätejšej sviatosti a v jeho slove.

Odvtedy sa plné dôvery a lásky obraciame na sv. Jozefa s vedomím, že on naše volania o pomoc vypočuje aj uprostred všetkých skúšok, ktoré život prináša. Ešte chcem podotknúť, že ja osobne som sv. Jozefa už veľakrát prosila o odpustenie za moju počiatočnú neveru, keď som spolusestry akoby žartom pobádala napísať mu list želaní. Dnes môžem povedať len toľko: Ďakujem, svätý Jozef, ďakujem, Ježiš, že vždy vypočuješ toho, kto ti vo svojom vlastnom živote nič neodmietol.

Matka Rebecca, pravá Rimanka, vyštudovaná mezzosopranistka pochádzajúca z rodiny, ktorá už celé generácie nadovšetko miluje hudbu, nám porozprávala: „13. apríla 1980 som čítala v jednom denníku, že sa v jaskyni pri Tre Fontane udial snečný zázrak ako vo Fatime. Všetci prítomní boli toho svedkami práve v deň výročia príchodu ‚Panny Zjavenia‘. Len ja som to prepásla! Zvedavosť ma hnala navštíviť toto miesto, a tak som tam v októbri 1980 spoznala vizionára Bruna Cornacchiolu a matku Priscu, zakladateľku nášho spoločenstva.“

Spoločenstvo svätého Jozefa

V bývalej farskej budove dolnorakúskej farnosti Hürm sa nachádza misijná stanica, kde žije a pracuje šesť našich apoštolských sestier. Tam sme spoznali aj kňazov zo Spoločenstva svätého Jozefa, ktorí pôsobia zväčša vo farnostiach Diecézy St. Pölten. Traja z nich nám o tom porozprávali.

Prof. Dr. Josef Spindelböck, predstavený Spoločenstva svätého Jozefa, nám v marci 2019 napísal: „Bolo to začiatkom 90. rokov. Svätý Jozef sa k nám, skupinke študentov teológie, pridružil takmer nepozorovane a nenútené, ešte počas nášho štúdia na univerzite v Heiligenkreuzi. Bývali sme vtedy v lokalite Mayerling, kde sme sa denne zúčastňovali na svätej omši v kláštornej kostole Karmelu sv. Jozefa. V tom čase sme si spoločne čítali apoštolskú exhortáciu pápeža Jána Pavla II. Redemptoris Custos – Ochranca Vykupiteľa, o osobe a povolání sv. Jozefa v živote Krista a Cirkvi a uvažovali sme nad ňou. Na základe tohto dokumentu a ním inšpirovaní sme si sv. Jozefa zvolili za ochrancu a patróna nášho vznikajúceho spoločenstva kňazov. Cieľom spoločenstva je nechať nanovo zaskvieť charizmu sv. Jozefa v Cirkvi dnešnej doby, ktorá sa stáva plodnou v rôznych oblastiach apoštolátu, osobitne však vo formácii a podpore duchovných povolaní. Preto jeden z našich hlavných princípov bol a je: Ako sa sv. Jozef verne staral o Ježiša, dieťa Panny Márie, ktoré mu bolo zverené, a prispieval k jeho ľudskej formácii, ako sv. Jozef otcovsky pripravil Ježiša, večného Veľkňaza, na jeho pôsobenie, tak sa stará aj o celú Cirkev a zvlášť o tých, ktorí majú sviatosťným spôsobom účasť na Kristovom kňazstve v službe Cirkvi.“

Mgr. Werner Schmid, špirituál Karmelu v Mayerlingu, nám e-mailom poslal veľmi pekné svedectvo istej rodiny. Toto svedectvo uverejnilo Spoločenstvo svätého Jozefa v jednom z posledných vydaní svojho časopisu St. Josef. P. Schmid píše: „Vyše deväť rokov Alexandra a Robert Postl z Waidmannsfeldu daromne čakali na bábätko, no rok po roku ich sklúčenosť narastala. K čakaniu sa pridružili aj obavy z veku, pretože Alexandra sa už blížila k štyridsiatke. Napokon som tomuto páru, ktorý som svojho času sobášil, v lete roku 2016 poradil, aby sa s týmto úmyslom obrátili na svätého Jozefa a dali mu nejaký veľkodušný sľub. Daroval som im knihu s 31-dňovou pobož-

nosťou k úcte Ježišovho pestúna a okrem toho som im odporučil vystaviť si doma nejaký obraz alebo sochu sv. Jozefa. Začali si teda vykonávať pobožnosť a zohnali si aj vyrezávanú sošku. Prešlo niekoľko mesiacov. Začiatkom marca 2017 som obom navrhol, aby na slávnosť sv. Jozefa putovali na Jozefov vrch (Josefsberg) neďaleko známeho pútnického miesta Mariazell. Na túto púť sa mali pripraviť spoločným deviatnikom k svätému Jozefovi. Alexandra a Robert si toto všetko verne vykonali a plní dôvery mi povedali: „Ak to bude dievčatko, bude sa volať Jozefa, a ak chlapček, tak Jozef.“ – A bol to chlapec! Aby však boli vylúčené akékoľvek pochybnosti, komu treba zaň ďakovať, prišlo novorodeniatko na svet 19. decembra 2017, čiže na deň presne o deväť mesiacov po slávnosti svätého Jozefa a ich púte na jeho vrch. Aká veľká bola ich radosť a nesmierna vďačnosť za tento úžasný dar, ktorý dostali na príhovor svätého Jozefa!“

Prameň: www.stjosef.at/josefsheft.htm

 Mr. Franz Xaver Hell, je duchovným správcom farnosti Hürm a St. Margarethen an der Sierning. Naším sestram porozprával o svojej ceste povolania, pri ktorej zohral dôležitú úlohu práve sv. Jozef.

„Do kontaktu so svätým Jozefom som prišiel v roku 1983 v tirolskom meste Kufstein. Vtedy som sa ako 17-ročný po prvýkrát zúčastnil na duchovných cvičeniach u misionárov Predrahej Kristovej krvi. Na rozlúčku nám ponúkli viaceré obrazy. Ja som si vybral obraz svätého Jozefa; obraz odvtedy visí v príbytku mojej rodiny v Rosenheime. Počas týchto duchovných cvičení našli viaceré dievčatá a chlapci cestu svojho povolania. Keď niekoľko z „našich“ dievčat skladalo sľuby u sestier Notre Dame v Auerbachu, došlo k môjmu druhému stretnutiu so svätým Jozefom. V kostole je celkom vzadu jeho oltárik. Zakaždým ma to k nemu ťahalo a rád som tam pobudol v modlitbe. Aj pri neskorších návštevách ma svätý Jozef priťahoval k sebe a ja som pri ňom veľmi rád zotrval. V roku 1986 ako 19-ročný som už bol vyučeným stolárom. Vtedy ma však s nazaretským tesárom spájalo len rovnaké remeslo a ten istý pracovný materiál. Zato Panna Mária bola v mojej stolárskej dielni viditeľne prítomná, hoci celkom maličká, len o veľkosti fotografie na cestovný pas. Fatimská Panna Mária ma sprevádzala počas celej výučby a pozerala sa na mňa zo svojho čestného miesta pri okne. Aj mne k nej často zaletel pohľad, zvlášť vtedy, keď som musel vykonávať nejakú monotónnu robotu. A Božia milosť na mne nenápadne pracovala. Keď napríklad zvonili zvony na neďalekom kostole, v myšlienkach som zašiel k eucharistickému Pánovi. Prvý raz sa tu vo mne zrodila myšlienka na kňazské povolanie.

A tak som sa ešte v tom istom roku rozhodol trochu „pričuchnúť“ k rehoľnému povolaniu a pozrieť sa k bratom Svätého kríža v tirolskom kláštore St. Petersberg. Na tom mieste došlo k nepredvídanej udalosti. Keď som totiž večer hľadal v hostovskej izbe vypínač, aby som rozsvietil svetlo, nechtiac som zavadil o malú bielu sošku svätého Jozefa, ktorá v momente ležala na zemi celá rozbitá. Ustarostene som si pomyslel: „*No tak, to sa ale dobre začína! Môj dobrý Bože, čo má toto len znamenať, keď už hneď po príchode rozbíjam svätého Jozefa?!*“ Po návrate domov som všetky kúsky starostlivo pospájal a veru mi poriadne odľahlo, keď som „zlepeného“ Jozefa zanesol späť do kláštora. Táto udalosť však mala mať dohru – no až v roku 2004, čiže o osemnásť rokov neskôr.

 Sprvoti som začal študovať teológiu na univerzite v rakúskom Heiligenkreuzi. Bolo to na jeseň roku 1987. Keď som neskôr, už ako kňaz Spoločenstva svätého Jozefa, prevzal v roku 2004 farnosť v Hürme, stalo sa čosi neuveriteľné. V jednej miestnosti starej fary som medzi kadejakými haraburdami objavil môjho rozbitého Jozefka. Sošku som spoznal na prvý pohľad: presne tie isté zlepené miesta a chýbajúci kúsok Ježiška! Do dnešného dňa je to pre mňa úplne nevysvetliteľné, ako sa sem, môj Jozef, vôbec mohol dostať. Náhoda? To sotva! Akokoľvek, dnes má táto drobná soška krásne čestné

miesto tak v niekdajšej fare, ako aj v srdciach sestier, ktoré dbajú o to, aby pri ňom vždy horela sviečka. No hej, tá pravá úcta a láska k svätému Jozefovi sa však začala u mňa len pred štyrmi či piatimi rokmi. Trápili ma chronické choroby hrdla a veľmi som dúfal v uzdravenie posväteným olejom z najväčšej svätyne svätého Jozefa v kanadskom Montreale. Dvaja z našich bratov tam natáčali dokument a priniesli mi olej, pomocou ktorého sa udiali už mnohé zázraky. Dôsledne som ho používal každé ráno, presne podľa návodu svätého brata Andreja Bessetta z Kanady (porov. Víťazstvo Srdca č. 13 a č. 44). Pritom som sa s dôverou modlil: *„Prosím Ťa, svätý Jozef, postaraj sa o mňa!“* Zároveň som sa po prvýkrát začal intenzívne zaoberať povolaním svätého Jozefa. Po niekoľkých rokoch z toho vzišlo viditeľné ovocie vo forme Deviatnika k sv. Jozefovi. To by si o mne nikto nebol pomyslel a najmenej ja sám! V máji 2018 bol deviatnik hotový a viacerí farníci sa už tešili, kedy sa ho začneme spoločne modliť. Zaujímavé! Očakával som od oleja vonkajšie účinky, no naproti tomu som bol obdarovaný vnútornými, vedľajšími účinkami. Čím viac som sa totiž svätým Jozefom zaoberal, tým viac rástol aj môj vzťah k nemu. Postupom času som k nemu nadobudol ohromnú dôveru, veď on je skrz-naskrz otcovský – opravdivý OTEC s obrovskou trpezlivosťou a zhovievavosťou. Aké príťažlivé je to, že jeho mužnosť, sila a moc je zaodetá extrémnou skromnosťou! Je absolútnym vzorom pre každého muža a osobitne každého kňaza. Aj pre ženy je pomocníkom, väčším ako sotvakto iný, zvlášť pre tie, ktoré sú osamelé alebo to majú v manželstve ťažké. Páči sa mi na ňom aj to, že vykonával skutočne namáhavé a ťažké remeslo a bez zbytočných slov bol vždy pripravený a ochotný konať, ako to práve daná situácia vyžadovala. Pri rozjímaní sa človeku začnú otvárať celkom nové svety, napr.: aký šľachetný človek je svätý Jozef. Alebo ako z jeho osoby vychádza jas jednoduchosti a dôstojnosti, ktorá preniká všetkým, čo koná. Som taktiež hlboko presvedčený, že svätému Jozefovi ako patrónovi a ochrancovi svätej Cirkvi je zverená dôležitá úloha pri jej obnove. Je teda mojím prianím pomáhať, aby medzi veriacimi stále viac rástla úcta k svätému Jozefovi. A to nielen vonkajšia úcta vyjadrená nejakou modlitbou alebo deviatnikom. Kiežby sa to skôr stalo naším životným štýlom, aby sme žili náš všedný život v jeho blízkosti. Z vlastnej skúsenosti totiž viem, že on nám skutočne pomáha, aby sme žili a rástli vo viere!“

Každý pondelok trávi Spoločenstvo svätého Jozefa „doma“ v Kleinhaine. Je to deň spoločnej modlitby, i veselých chvíľ. Kňazi si tu môžu vymieňať skúsenosti z pastorácie a zároveň sa navzájom duchovne podporiť a povzbudiť.